

El perfil

Miquel Riera / mriera@presencia.cat

El president kamikaze

José Ramón Bauzá

Llicenciat en farmàcia, José Ramón Bauzá (Madrid, 1970), de família de militars, va ser batlle de Marratxí, on justament té una farmàcia, abans d'accedir a la presidència del PP balear l'any 2010. L'any 2011 va ser escollit president de les Balears. La seva política ha estat marcada per l'austeritat i els atacs al català.

Una de les últimes frases del president balear, José Ramón Bauzá, és de les que fan història. “No defensarem el català que es parla a Catalunya, sinó el que aprengueren els nostres padrins.” La va deixar anar ara fa uns dies al Parlament on l'oposició i tota la comunitat educativa balear en vaga des de l'inici de curs l'havien posat contra la paret per l'anomenat Tractament Integrat de Llengües (TIL), un decret del govern que margina el català en favor del castellà i de l'anglès. L'antic batlle de Marratxí, un municipi veí de Palma, defensava així la seva política respecte a la llengua catalana, centrada, des que va arribar al poder, el maig de 2011, a posar fi a la immersió lingüística a les escoles. Un model d'escola implantat amb consens als anys vuitanta pel govern del també popular Gabriel Cañellas i que Bauzá, seguint els criteris de l'ultraespanyolista Círculo Balear, s'ha afanyat a desmuntar, revoltant tota la comunitat educativa i nombrosos batlles i militants del seu partit. Bauzá, però, va més enllà i vol imposar un català fictici, que també promou el Círculo Balear, i

José Ramón Bauzá, en un acte del Partit Popular al País Valencià. EFE

que s'inspira en la transcripció gairebé literal del parlar de les diferents varietats balears. D'aquí, la referència als avis. Una família vinculada a l'exèrcit, fet que explica el seu naixement a Madrid, on el seu pare, militar músic de professió, estava destinat. A Madrid també va estudiar-hi farmàcia. De fet, és propietari d'un establiment farmacèutic a Marratxí, on va començar la seva carrera política, primer com a regidor i, a partir del 2005, com a batlle. L'any 2007 va guanyar amb majoria absoluta, fet que li va obrir el camí a la presidència del partit a les Balears l'any

2009, en substitució de Rosa Estaràs, implicada en el cas Palma Arena i qüestionada per bona part del partit. Bauzá va ser escollit en primera instància per l'executiva però va voler sotmetre's a un procés de primàries en un congrés extraordinari uns mesos més tard. Va guanyar amb el 69% dels vots dels militants, promentent mà dura contra la corrupció, austeritat i la renovació del partit. Una victòria que també obtindria en les eleccions autonòmiques del maig del 2011. Escollit president, no va dubtar a treure's la careta i aplicar fortes retallades en sanitat i en educació. Va suprimir també la històrica direcció general de política lingüística que ni el president Jaume Matas s'havia atrevit a tocar. Amb el suport

de la direcció del partit a Madrid i les constants lloances de les cadenes ultradretanes espanyoles, Bauzá no ha dubtat a fer tota la feina bruta que calgui per introduir, amb mà de ferro, l'estratègia orquestrada per la FAES (la polèmica fundació del PP) i el ministre Wert. Tot plegat, amb el propòsit d'afeblir l'ensenyament del català. Tant li fa que això li costi segurament el càrrec i que ho tingui difícil per presentar-se a les properes eleccions. Res no li importa ja a un kamikaze disposat a tot per oferir, ara també des de les Balears, noves glòries a Espanya.

Un nom, un món

Xevi Planas / xplanas@presencia.cat

Bep Marquès

El 1975 va ser un any d'esperança. “Cridàvem les consignes i no hi havia vall que no expandís l'eco: tot el país, un clam. Per obradors i cales, per places i penyals, per cambres i margeres, per claustres i espadats, la gran remor profunda esdevenia cant”, va escriure Miquel Martí i Pol evocant un temps en què semblava que els somnis podien esdevenir realitats tangibles. Va ser llavors, en plena agonia de la dictadura de Francisco Franco, quan el Grup Praxis 75 va començar a impactar amb la contundència de les imatges dels seus collages.

El Grup Praxis 75 era la trinxera en què l'irònic impressor Bep Marquès (Gi-

rona, 1943-Girona, 2013) formava un tàndem artístic hipercrític amb l'insurrecte pintor Lluís Bosch Martí, per dedicar-se des de Girona al que Narcís Selles ha definit com una guerrilla comunicativa. Armats amb tisores i cola, Marquès i Bosch Martí reciclaven il·lustracions de tota mena per donar-los un nou sentit al servei d'un discurs de denúncia de les opressions que patia el poble en aquell moment.

Des de llavors, Marquès no ha parat d'apel·lar la nostra consciència expressant-se amb una franquesa i una naturalitat sorprenents. Ha estat un artista valent que ha lluitat contra el poder amb la

força de la seva lucidesa. La seva obra ensenya fins a quin punt l'humor pot ser un mitjà seriós i potent per fer-nos mantenir alerta sobre problemes molt greus que afecten la nostra societat.

Membre actiu de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona, revulsiu fonamental en el panorama artístic nacional entre el 1976 i el 1978, Marquès va ser dels primers a detectar que les forces polítiques parlamentàries no sabrien donar respostes convincentes a les necessitats col·lectives. Gràcies a testimonis admirables com el de Marquès, encara florim quan menys ho esperen, encara cantem quan menys els plau.

“Gràcies a gent com Bep Marquès, encara florim quan menys ho esperen, encara cantem quan menys els plau”